

konanie, v rámci ktorého si žalobca [ARIES TRUSTEE, k. s., ako správca konkurznej podstaty úpadcu COMETAR, s. r. o., v likvidácii, v konkurze (ďalej len „správca“)] vyžiadala od vyšetrovateľa informácie z bankového účtu sťažovateľa. Vyšetrovateľ ich poskytol a 18. januára 2024 správcovi umožnil nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu. Žiadosť sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľa a o odňatie vecí vyšetrovateľovi prokurátor krajskej prokuratúry odložil bez prijatia opatrení, o čom sťažovateľ upovedomil listom č. k. 20 Kv 59/24/5500-70 z 2. apríla 2025. Sťažovateľ podal žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku, na ktorú prokurátor generálnej prokuratúry odpovedal upovedomením č. k. XX Gpt 101/25/1000-4 z 18. júna 2025 so záverom, že je nedôvodná.

3. Generálna prokuratúra po zhrnutí žiadosti sťažovateľa citovala ako relevantnú právnu úpravu § 3 ods. 1, § 69 ods. 1, prvú vetu § 69 ods. 5, § 210 ods. 1 a 2 Trestného poriadku a § 75 ods. 1, 4 a 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Pri interpretácii okruhu osôb oprávnených nahliadnuť do spisu podľa poslednej vety § 69 ods. 1 Trestného poriadku uviedla, že pri široko formulovanom okruhu nie je možné vylúčiť, že výnimočne môže ísť aj o osobu, ak je to nevyhnutné na uplatnenie jej práva v inom ako práve prebiehajúcim trestnom konaní (napr. aj v konkurznom konaní). Posúdenie vážnosti dôvodov na súhlas s nazretím do spisov je v každom prípade úlohou policajta, prípadne prokurátora a predsedu senátu, pričom v sťažovateľovom prípade podľa generálnej prokuratúry nemožno konštatovať, že by udelenie súhlasu bolo nezákonné alebo svojvoľné. Za významné považovala, že medzi konkurzným konaním úpadcu COMETAR, s. r. o., a prebiehajúcim trestným konaním existuje vecný súvis, pretože úpadca je právnym nástupcom spoločnosti BBL Investments s. r. o., ktorá podľa skutkovej vety uznesenia vyšetrovateľa z 9. júna 2022 (ktorým bolo začaté konanie a vznesené obvinenie o. i. aj sťažovateľovi) bola prostredníctvom bankových prevodov využitá na to, aby sa nedal vystopovať pôvod prostriedkov pochádzajúcich z predikatívneho trestného činu, disponentmi na účte spoločnosti BBL Investments s. r. o. boli ďalší obvinení [REDACTED] a [REDACTED] a k následnému zakrytiu pôvodu peňažných prostriedkov mal slúžiť o. i. aj bankový účet sťažovateľa. Súčasťou vyšetrovacieho spisu sú zmluvy o pôžičke medzi veriteľom BBL Investments s. r. o. a dlžníkom (sťažovateľ) na sumy 776 300 eur, 746 700 eur a 275 000 eur. Sťažovateľ v trestnom konaní zvolil obranu, že nešlo o legalizáciu prostriedkov, ale o pôžičkové vzťahy, čoho logickým dôsledkom by mala byť existencia pohľadávky úpadcu voči sťažovateľovi. Toto obhajobné tvrdenie bolo preto preverované aj u správcu. Za uvedenej situácie je podľa generálnej prokuratúry zjavný súvis konkurzného a trestného konania, ktorého dôsledkom je vzájomná súčinnosť poskytovaná zo strany vyšetrovateľa správcovi podľa § 75 ods. 1, 4, 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a súčinnosť poskytovaná zo strany správcu vyšetrovateľovi podľa § 3 ods. 1 Trestného poriadku. Vo všeobecnosti možno hodnotiť ako legitímny záujem správcu disponovať informáciami a dôkazmi, ktoré majú priamu súvislosť s uplatnením jeho postavenia, v rámci ktorého je povinný s odbornou starostlivosťou vykonávať svoju pôsobnosť vyplývajúcu zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a to s cieľom kolektívneho uspokojenia veriteľov úpadcu.

4. Podľa generálnej prokuratúry nie je neobvyklé, že popri trestnom konaní sú vedené civilné sporové konania, v ktorých sa prednášajú skutkové tvrdenia aj k otázkam, ktoré sa prelínajú. Civilné sporové konania začínajú a sú vedené na základe dispozičného úkonu strany sporu a orgány činné v trestnom konaní v nich nevykonávajú žiadne úkony. Nemožno preto identifikovať

donucovanie k priznaniu ani nerešpektovanie práva sťažovateľa odopriet' výpoveď (v trestnom či civilnom konaní).

5. K interpretácii § 69 ods. 5 Trestného poriadku generálna prokuratúra uviedla, že ho nemožno vykladať tak, že by sa osoba uplatňujúca právo nazerat' do spisu za žiadnych okolností nemohla oboznámiť s údajmi podliehajúcimi bankovému tajomstvu. V opačnom prípade by mohlo dochádzať k negácii práv osôb, ktorých uplatnenie je práve účelom nazerania do spisov. V prípadoch podľa poslednej vety § 69 ods. 1 Trestného poriadku je potrebné rozlišovať, či potreba uplatnenia práv, ktorá je dôvodom na udelenie súhlasu s nazretím do spisu, má špecifický súvis práve s údajmi podliehajúcimi bankovému tajomstvu. V negatívnom prípade sa takéto údaje nesprístupnia a v kladnom prípade sa ich ochrana zabezpečí poučením oboznamovanej osoby o povahe chránených údajov, ako to bolo uskutočnené aj v namietaných prípadoch. Za situácie, keď sa správca úpadcu COMETAR, s. r. o., z ktorého účtu sa podľa skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia uskutočňovali platobné operácie s legalizačným dosahom v prospech účtu sťažovateľa, oboznámil s údajmi podliehajúcimi bankovému tajomstvu vzťahujúcimi sa na túto osobu, nemožno konštatovať, že by takéto použitie údajov v danom trestnom konaní popieralo účel, na ktorý boli poskytnuté. Je pravdou, že v upovedomení krajskej prokuratúry sa prokurátor osobitne nezaoberal aj nazretím do spisu 18. januára 2024, na to sa však z povahy veci vzťahujú rovnaké závery k otázke správnosti postupu policajta.

6. K nesúhlasnému stanovisku prokurátora s postupom podľa § 230 ods. 2 písm. f) Trestného poriadku generálna prokuratúra uviedla, že podľa upovedomenia krajskej prokuratúry bol postup vyšetrovateľa vyhodnotený ako riadny a zákonný a svoje ďalšie závery o možnej zmene vyšetrovateľa v takej rozsiahlej veci uvádzal len nad rámec potreby. Generálna prokuratúra uzavrela, že upovedomenie krajskej prokuratúry zrozumiteľne a prijateľne reagovalo na podstatné námietky obhajoby a je preskúmateľné. Postup vyšetrovateľa označila za súladný so zákonom a správne bol tento preskúmaný aj prokurátorom krajskej prokuratúry.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. K porušeniu práva na súkromie podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru sťažovateľ uviedol, že vyšetrovateľ nesprávne vyhodnotil žiadosť o nahliadnutie do spisu správcom, keď ho umožnil. Slovné spojenie „potrebné na uplatnenie práv“ sa má vykladať tak, že „potreba“ značí objektívnu nevyhnutnosť, vzťahuje sa na existenciu naliehavej a relevantnej potreby. Vzhľadom na existenciu iného prostriedku na uplatnenie práv menej invazívnym spôsobom (zabezpečenie výpisov z banky na základe návrhu správcu mu Mestský súd Bratislava III zamietol, teda nelegitimizoval to), na umožnenie správcovi nahliadnuť do spisu ako inej osobe bez obmedzenia (vrátane do výpisov z bankového účtu podliehajúcich bankovému tajomstvu) išlo o postup nad rámec dokazovania a právomoci vyšetrovateľa, keď iniciatívne kontaktoval a zásoboval správcu dokumentmi zo spisu. Nahliadnutie do spisu správcom bolo neprimerané vzhľadom na ústavné právo sťažovateľa na súkromie. Prípravné konanie je neverejné a spis obsahuje súbor informácií, ktoré verejnosti v zásade nie sú dostupné.

8. Bankové tajomstvo predstavuje osobitnú formu zákonom chránenej povinnosti mlčanlivosti, ktorá má významnú úlohu pri zabezpečení ochrany ústavného práva na súkromie. Jeho účelom je zabezpečiť dôvernú informáciu, ktoré sa týkajú klientov banky. Banka poskytla orgánom činným

v trestnom konaní informácie podliehajúce bankovému tajomstvu iba na účely trestného konania. Napriek tomu sa tieto údaje dostali prostredníctvom správcu do civilného konania. Poskytnutie informácií chránených bankovým tajomstvom vyšetrovateľom správcovi je obmedzením práva na súkromie. Vyšetrovateľ obmedzil právo sťažovateľa v širšom rozsahu ako banka, pokiaľ sprístupnil správcovi údaje a odignoroval § 69 ods. 5 Trestného poriadku. K vyjadreniu generálnej prokuratúry, že toto ustanovenie nemožno vykladať ako absolútny zákaz sprístupňovania bankového tajomstva, sťažovateľ uvádza, že sa treba zaoberať otázkou, či sa zverejnením takejto informácie inej osobe neporušia ústavné práva, prípadne v akom rozsahu a či toto porušenie predstavuje menší zásah ako prospech, ktorý má z tohto porušenia vyplývať.

9. Ako moment prvého porušenia povinnosti mlčanlivosti sa javí informovanie správcu o skutočnostiach, ktoré boli predmetom trestného konania, obzvlášť ak poskytnutie informácií a dokumentov nepredchádzal žiaden dopyt a ich poskytnutie bolo prejavom svojvôle. Nie je zrejmé, z akého ustanovenia vyšetrovateľ vyvodil oprávnenie poskytnúť správcovi informáciu o majetku spoločnosti COMETAR, s. r. o. (o domnelých pohľadávkach – tri sporné zmluvy uhradené zmenkami, o ktorých správca nemal vedomosť), ako aj oprávnenie poskytnúť správcovi zmluvy o pôžičke bez ich predchádzajúceho vyžiadania správcom. Vyšetrovateľ konal výlučne z vlastnej iniciatívy a arbitrárne, bez právneho základu, *de facto* prekročil zákonné povinnosti. Uvedené pohľadávky neboli súčasťou majetku spoločnosti a správca nemá nárok na ich vymáhanie. Správca nie je poškodeným, v trestnom konaní nevystupuje ani v inom procesnom postavení. Konštrukt vyšetrovateľa, keď sťažovateľa stíha za legalizáciu výnosu z trestnej činnosti, pretože mal vedieť, že peniaze zo spoločnosti BBL Investmens s. r. o. pred zlúčením s COMETAR, s. r. o., ktoré si požičal, mali pochádzať z trestnej činnosti, je nelogický, keď vyšetrovateľ napomáha správcovi, aby tie isté peniaze vymohol v rámci konkurzného konania.

10. Generálna prokuratúra pri uvedení účelu sprístupnenia bankového tajomstva správcovi neodôvodnila, prečo by uvedený účel mal prevyšovať právo sťažovateľa na ochranu bankového tajomstva. Aj pri zaradení tohto účelu pod právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy toto nemôže prevážiť nad právom na súkromný život.

11. V rámci testu proporcionality sťažovateľ k vhodnosti uvádza, že správca bude v civilnom konaní smerovať ku kolektívnemu uspokojeniu veriteľov úpadcu, pričom vyšetrovateľ sprístupnením informácií z bankového účtu pomohol protistrane sťažovateľa v konaní, došlo k zvýhodneniu dôkaznej situácie na strane správcu, nedošlo k naplneniu zásady na spravodlivý súdny proces. Pri teste potrebnosti sťažovateľ opakovane opisuje alternatívny postup na zabezpečenie správcom požadovaných informácií, napriek tomu využil najzávažnejší zásah – nahliadnutie do spisu bez obmedzenia. K testu pomeriavania sťažovateľ uvádza, že jediné pozitíva boli uvedeným postupom dosiahnuté pre správcu, čo nie je spravodlivý postup, keď sťažovateľ (ani banka) sa proti tomu nevedel brániť. Oprávnenosť postupu vyšetrovateľa pri zverejnení informácií správcovi preto neprešla testom.

12. K porušeniu práva na ochranu údajov o osobe podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza, že vyšetrovateľ nevyhodnotil riziká poskytnutia prístupu spisu v celom rozsahu správcovi, čím porušil právo sťažovateľa na rozhodovanie o tom, kedy, kde a komu sprístupní informácie, ktoré vyplývajú z jeho výpisov z bankového účtu. Úvaha vyšetrovateľa pri sprístupňovaní spisu by mala zahŕňať aj hodnotenie, či spis neobsahuje informácie, ktoré sú pre

sťažovateľa súkromnými informáciami, a či poskytnutie spisu na nahliadnutie sa nemá obmedziť o tieto informácie.

13. K porušeniu práva na odopretie výpovede podľa čl. 47 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 4 ústavy sťažovateľ uvádza, že v dôsledku arbitrárneho prekročenia právomoci zo strany vyšetrovateľa je *de facto* (sofistikovane) nútený, aby sa obhajoval v civilnom procese bez trestnoprávnych procesných prostriedkov na obhajobu, keďže zásada práva na obhajobu bola neprípustným nezákonným spôsobom prelomená prenesením trestnoprávne relevantných informácií do civilných konaní.

14. K porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namieta, že prokurátori označených prokuratúr sa dostatočne nezaoberali argumentáciou o nesúlade nazretia do spisu správcom s právom a ústavou. Ich postup vydaním upovedomenia je neodôvodnený, nepreskúmateľný a svojvoľný.

15. K porušeniu rovnosti zbraní a rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že postavenie sťažovateľa ako strany v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 31Csp/11/2024 bolo od začiatku znevýhodnené, pretože dôkaznú situáciu nezabezpečoval iba správca, ale *de facto* zabezpečoval a predkladal dôkazy cez správcu vyšetrovateľ. Štát teda od začiatku civilného konania iniciatívne prispieval k dôkaznej situácii žalobcu. Bez iniciatívneho poskytnutia zmluvy a ďalších listín vyšetrovateľom správcovi by správca nemohol podať žalobu, keďže by nemal dôkazy na podporu svojho tvrdenia, resp. o sporných pohľadávkach by sa ani nedozvedel. Sťažovateľ s rodinou má obmedzené vlastnícke právo z dôvodu postupu správcu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti je možné vyvodiť, že sťažovateľ v podstate namieta porušenie troch okruhov práv (súkromie a osobné údaje, spravodlivý proces, trestnoprocesné záruky).

III.1. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru:

18. Pri práve na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. ďalších z neho vyplývajúcich právach sťažovateľ neuviedol žiadne právne argumenty na jeho aplikáciu. Ústavný súd napriek nedostatku tejto osobitnej náležitosti odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti meritórne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Článok 6 ods. 1 dohovoru, resp. v ňom zakotvené právo na spravodlivý súdny proces sa totiž týka iba konaní a rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014), a netýka sa postupu a rozhodnutí orgánov činných v prípravnom trestnom konaní. Širší štandard ochrany práv oproti čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje čl. 46 ods. 1 ústavy pri práve na inú právnu ochranu (ktorého súčasťou je aj požiadavka na spravodlivý proces pri poskytovaní inej právnej

ochrany), ktorého namietané porušenie je predmetom prieskumu ústavným súdom v ďalšej časti tohto uznesenia.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru:

19. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy.

20. V podústavnej úprave je princíp subsidiarity vyjadrený v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv na súde alebo ak nevyčerpal iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytuje.

21. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že civilné sporové konanie na Mestskom súde Bratislava IV so sp. zn. 31Csp/11/2024 naďalej prebieha a sťažovateľ v ňom v rámci procesnej obrany okrem iného uvádza v zásade rovnaké argumenty ako v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k možnej nezákonnosti dôkazov získaných správcom pri nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu v trestnej veci sťažovateľa, vo vzťahu k celému procesu naloženia s údajmi obsahujúcimi bankové tajomstvo vyšetrovateľom vrátane hodnotenia obsahu dokumentov obsahujúcich bankové tajomstvo a k ich použiteľnosti v civilnom konaní. Aktuálne konajúci všeobecný súd (a následne eventuálne aj odvolací súd a dovolací súd) bude rozhodovať o ochrane označených práv sťažovateľa na súkromie a na ochranu osobných údajov či práva na spravodlivý súdny proces (resp. niektorých z jeho konkrétnych čiastkových práv, ako napr. rovnosť účastníkov konania a rovnosť zbraní). V prebiehajúcom civilnom sporovom konaní môže sťažovateľ ďalej namietat porušenie označených základných práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (námietky o porušení práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti. Ústavný súd nezistil dôvod hodný osobitného zreteľa, prečo by už v tejto fáze konania mal meritórne posudzovať, či boli porušené označené práva sťažovateľa postupom orgánov činných v trestnom konaní pri poskytovaní informácií slúžiacich ako dôkazy v súvisiacom civilnom sporovom konaní, keď ich prípustnosť bude v zhodnom rozsahu posudzovať všeobecný súd.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 4 ústavy:

22. Vo vzťahu k právam sťažovateľa ako obvineného v trestnom konaní (vrátane tých, ktoré sú pokryté sťažovateľom označenými referenčnými ustanoveniami ústavy) uvádza ústavný súd, že ich dodržanie a ochrana sú súčasťou obhajobného procesu proti vznesenému obvineniu v trestnom konaní, aktuálne v štádiu prípravného konania. Do prieskumu čiastkových rozhodnutí v tomto štádiu konania ústavný súd v zásade nevstupuje (s výnimkou špecifických prípadov, predovšetkým pri väzbe), resp. do nich môže vstúpiť až po konečnom rozhodnutí vo veci samej s prihliadnutím na subsidiaritu jeho právomoci. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti upovedomeniu generálnej prokuratúry z dôvodu neprípustnosti podľa § 55 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 (druhá alternatíva) zákona o ústavnom súde.

23. Len nad rámec skoršieho záveru ústavný súd poznamenáva, že namietané upovedomenie generálnej prokuratúry (v tomto štádiu konania konečné rozhodnutie) je možné považovať z hľadiska jeho obsahu za úplné, poskytujúce odpovede na námietky sťažovateľa. S ohľadom na záver uvedený v predchádzajúcom odseku však ústavný súd dodáva, že negatívne stanovisko generálnej prokuratúry nepredznamenáva, že sťažovateľ pri riadnom uplatnení svojich námietok v ďalších štádiách trestného konania nemôže byť úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu